

KERBER BALÁZS – MARNO JÁNOS

Lépcsőfordulók

*Anya és fia hajnalban kelnek,
birokra kelve a hideggel és
egymással is nyomban, amiért
nincsenek meg magukban még ma sem,
amikor végső útra kelnek.
Az ember külön-külön elmegy,
de szörny lesz belőle a falu
szemében, ha ott látja árnyékát
felfalva párjában. Ezért hát
nincs sok idő, igyekezniük kell,
számolva fuldoklással és rémülettel,
élelemmel, mely emésztetlenül
bukik fel az ember torkán, ha éjjel
felszínesen alszik, vagy túl mélyen,
begyógyyszerelve, állítólagos
dühbrohamok ellen.*

*Messzit kétely
veszi elő erre, azt gondolja,
ismeretlenül: mégsem táplálhat
baragot ültében egy asztalnál
az ember a táplálékkal szemben!
Ott a két anyakönyvi kivonat
is, egy borítékban, kint az asztalon,
együtt a fiúé és anyjáié,
még az este tehetette ki oda
egyikük, az anya 79,
a fiú 48, ingerlékeny,
amilyen mostanában Messzi is, és
könnyen magába forduló, anyja
szerint egy szerencsétlen mamlasz. Az
ajtót azért kulcsra zárják maguk
után, mielőtt kilépnek a sötét,
néptelen utcára, a vonatig
még csaknem egy órájuk van hátra,
lábuk ne törjön a fagyott sárba,
és akkor időben elhelyezkedhet
ki-ki a sín párnák megágyazó
bazalt töltésén. Az anya persze
azért nyugós, és törékeny.*

Messzi

egy csúnya és apró asszonynak ad
helyet a képzeletében, akit
a fia kénytelen lesz hamarosan
ölbe kapni, ha nem akarják le-
késni e kivételes alkalmat
a közös távozásra. Mert holnap
reggel már ugyanez a vonat
vinné őt a kötelező felül-
vizsgálatra a városba, hogy okkal
jogosítja-e rokkant nyugdíjra
az ingerlékenysége. Hiszen anyja
is csak maflának tartja, nem pedig
hirtelen – és pláne nem tartós –
haragúnak a fiút. Összenőttek
túlságosan mára, ennek kell most
véget vetniük.

Erről beszél Messzi,
egész távol, magában, szorongva.

*

A Herceg fel nem foghatja,
mi hozta őket idáig a fagyban, kaszálva
karjuk s lábuk a hófűvásban, s át-
kelve hosszú utcatorokon,
a házak előtt kék léckerítések.

Megint egy messzire nyúló,
szokványos nap;

s most látja a Herceg,
ahogy a sínekhez érnek, mintha
ő járna arra, az ellenvonatknál,
barátjától köszönné el éppen, hogy
emlékezzen a kabátjára, ahogy elszállna
szárnya a szeme előtt. S csak nőne a távolság
közte és barátja között – mire ébred
a Herceg, és már mindenki
elköltözött. A fiú anyja
lábát helyezi a sínre, s fejük
fölött a vonat kör alakú szempárja,
megigazított, szürke kabátban
fekszenek elé. S az este hidegsége,
ahogy szél csap a Herceg orrába, s
mintha az egész állomás már nem
állna. Romjában gázolt át a vonat
a tájon.

*A Herceg lába most
hosszan lóg egy padon, már nem
gondolkodik, valami fülledtség ült
a fejébe, mint aki messze olyat
látott, amit magától kerülne, félve
vértől, lármától, s úgy tesz, mintha
mától csak barna asztal mellett ülne,
sípólástól, sintől egyre távol.*

*

*Ó, édes élet, Karamella, te
égetett édessége a létnek,
bár ne ízleltelek volna meg soba,
volnék most épséges vad, melynek
pompásan metsz és örül a foga,
maradtam volna bőröm s a tenger
sója mellett, ki habozva enged
a szelek nyomásának, s merengve
könnyebbül meg a hajnali csendre,
eltűnődve valami társaság
felett, mely mint a halandók rendje
vetődött ide a partra, szürkén,
mert kiégve – egy partyról jövet.
Pezsgöztek eddig, most üszkösödnek
az északi fényben, mikor felsír
a csecsemő álmában tüskésen,
mert eltűnt a szájából a bimbó;
hova lett, hova nem, elég a kínból,
anyja még a partnerén mereng, fél-
úton válhatott le a csoportról,
most kerülheti még meg a dombot,
hogy hazajusson. És a csoportból
is most válik ki a fehérsálas
férfi, örök szerelme mára holt
mozinézőknek, most fordít hátat
az üszkében hűlő társaságnak,
s indul a tengerbe benyúló föld-
nyelv irányába. A napkeltével
azonban ez is egyszerre elvágva,
s vele a félkorong parázsában
integető lányka sziluettje,
hogy, helyt adva félreértéseknek,
a teljes vétket azért kizárja.*

*

*Felállsz az asztaltól,
indulok utánad, szólok,
szólok utánad, megered
a nyelvem, magával visz
a szó engem, ruháddal remegek,
ahogy elfordulsz, vibrálva
szememben, s a tálcákra, mikor
kiviszik őket a kék falak közt
a hűvösbe, valami fáradt
fény száll a villogó színű
lámpából, a fémet pásztázva.
S a kabrióban, ha hosszabban
látalak volna, se fáznék
most kevésbé a parkolóban.
A sötét ég foszlóban,
a sztrádán pedig most már
mehetek bármerre, idéltlenül
ténfergek egy benzin-
kútnál, karórám üvegén
a fényszeletek.*

*

*Gatyámba alázva merengek
reggel óta az ablaküvegnek
támasztott balántékkal, lábam,
mellyel balul keltem egy baljós
álomból fölverten, behúzva
farpofám alá a fotelben
zsibbad és sajog, míg fejemben
az zakatol, mennyivel könnyebb
és célszerűbb volna most gyalog.
Mióta hátat fordítottunk
az ágyban egymásnak, zaklatott
vagyok és gyanakvó, szemet vetsz
valaki másra a homályban,
és leugrasz vele a bárba
a sarkon; gondolom, jól mondom,
ha egyszer semmi hozzáfűzni
valód. Régen cigarettára
gyűjtanék most. Most a kezemből
iszom a konyhai csapnál, és
utánna indulok utánad
nézni ebben a szál gatyában,
trikóban, tornacsukában.*

*

*Habár az ajtó zárva, mégis
beköltözik a szél a bárba,
s azért a víz az úr.*

*Indulok a bárba, de még
előbb a rubákra, melyeket
az este kifeszített szárítóköteleken
rángat a szél, és az ablakokra
nézek idelentről. A rubák
egymásba borulva hajlanak-
lengenek, facsartan nedvesek,
mint mosdáskor a kezed,
vagy tegnap a szád a pezsgő
után. S hány zöld, kék, piros,
rubán, hány sárga ruha szárnyán,
ujján, karóján kell még végigsiklanom,
ücsörögnöm esteken át, nézelődve
pobármomok és alátétek
társaságában, egy nyirkos asztalnál.
Leng-török, töredezik a kép,
akár a derekad, bármerre
nyúlok, egy hajszál akad repedt
kőrmöm alá. Tekinteted
cikázott, felpattantál, siettel ki,
széklábak között a lábad.
S akkor egy lány lobbanó hajjal,
téged már nem talállak, s ahogy
a gyömbérembe nézek, a falra osonnak,
elontják ábráit az árnyak.*

*

*Nyáron a fák még összesúgtak
mögötted, mulattak rajtad, hogy
milyen elesett vagy, már ahogy
tartod magad, Jesszusom! S akkor
eleredt csakugyan az eső,
szilaj korbácsolásba váltott
át a szél is, szétcsapott közted
s az összeesküvők között. Most
meg? Kín kimondani! Zörögnek
az azóta is lelombozott
ágak, vagy moccanatlan ábrát
öltének, ábrázatodból ki-
ábrándítót. Mert méghogy az ég
védelmedre festi köpenyét*

*az éjjel lilára a vérrel!
Mert a Herceg, Messzi, vére kék,
s az nem fertőződhet meg napok,
tüzek, kialvók, vörösével,
győződj csak meg róla karszékekben
odabaza, hol csóválhatod
a fejedet zavartalanul
naphosszat is akár, Nyakszirted
az sokat gyógyul ilyenkor ám,
már-már visszatálasz királyi
udvarodba, hol mégiscsak egy
vérpadon állsz, fehéreneműre
vetkőzve. És nekihevülve
beszélsz, lojalitásod szentebb,
mint valaha, még bänni fogod
odaát, hogy kerékbe mégsem
törtek, s föl sem négyeltek a végső
útra, mely mindösszesen három
felé visz; a negyediken állsz csak.*

*

*És az iratok nem rendeződnek,
bárhogy rakosgatom őket, elborít
egy mellékajtó árnya, fölém
ágaskodik fehéren a kályha, és szédülök,
ha átnézek a messzi szobákba,
lábam féken, csupasz falamon
fénypontok tánca szemközt,
szememben. Este, ha írtam,
készen nem lettem egy sorral,
kikészültem, ezért sétára indultam,
s akkor valami éberség zakatolt föl
bennem, halványan egy lámpa,
vagy nyakakban egy fehér sál
hullámozása a kivilágított sétányon.
Majd beugrottam inni egy bárba,
fülemben dörömbölt a zenéje,
a lárma, a huzat, ahogy megint
ki-kinéztem, s ajtaja előtt bár
többen álltak, beszélmem nem
kényszerített egy sem, sem
hadonásznom. Visszanézek,
a kőlapon a fényeket nézem,
keringnek, várom, hogy haza-
térjek, sebesen, a szélben,
utcák melléküregében.*